

oblaka ohně a vedra jako sálající pec. Raketa stála v chladném zimním ránu a s každým výdechem obrovitých výfuků vytvářela léto. Raketa změnila podnebí a léto se na krátkou chvíli sneslo do kraje...

ÚNOR 2030

YLLA

Měli dům z křišťálových sloupů na břehu vyschlého moře planety Marsu a den co den bylo ráno vidět paní K, jak jí zlaté plody rostoucí na křišťálových zdech nebo jak čistí dům hrstmi magnetického prachu, který odstranil všechnu špínu a odletěl pak s horkým větrem pryč. Odpoledne, kdy zkamenělé moře žhnulo nehybným vedrem, keřky vinné révy trčely na dvorku, vzdálené martské městečko vyprahle leželo pod krunýřem tetelivého vzduchu a nikdo ani dveře nepootevřel, bývalo vidět i pana K, jak si ve svém pokoji čte v kovové knize s plastickými hieroglyfy, jichž se dotýkal rukou, jako by hrál na harfu. A z té knihy, když ji zlehka přejížděl prsty, zpíval hlas, měkký starodávný hlas, a vyprávěl pověst o době, kdy se moře vinulo jako rudá pára kolem břehů a dávno zemřelí mužové táhli do bitev ozbrojeni mračny kovového hmyzu a elektrických pavouků.

Manželé K bydleli u mrtvého moře už dvacet let a jejich předkové žili v témž domě, který se jako květina otáčel za sluncem, už po deset století.

Manželé K nebyli staří. Měli krásnou hnědavou pleť rodilých Marťanů, žluté oči jako penízky a jemný melodický hlas. Kdysi rádi malovali chemickým ohněm obrázky, plavali v kanálech v období, kdy je vinná réva napájela zelenou šťávou,